

Milý [REDAKCE]

vzhledem k praktickému dopadu tohoto dopisu je Ti zbytečně psát, ale je také hloupé neozvat se, takže si vyber....

Když jsi mě seznámil v přátelské atmosféře s projektem výstavy ve Hvězdě, víš že jsem měl jedinou, a to relevantní podmínku stejného zastoupení v odpovídajícím časovém úseku jako pan Dryje. Což plyne automaticky a logicky z mé role a činnosti v tehdejší skupině. Protože jsi mi tuto podmínku ([REDAKCE]) neodmítnul, domníval jsem se, že smlouva je uzavřena. Přinesl jsem Ti proto řadu svých materiálů, abys mohl provést odpovídající výběr, s kterým mohu souhlasit.

Jenže nic takového se nestalo!

- a) v rozporu s ujednáním, kdosi vybral krátký text z mé tvorby, který je tak indiferentní, až vzbuzuje pochybnosti – byl to záměr či hloupost redaktora?
- b) v chronologii (zde mluvím o letech 1979 – 1989) jsou také chyby, tzv. překlepy apod., úmyslné, záměrné?

Celá nechutná manipulace vzbuzuje dojem, že mám být vlastně „vděčen“, k této de facto cenzuře, k tomuto estébáckému triku? Zdůrazňuji, že jsem nedal žádný bíanco souhlas k ediční úpravě, výběru mých textů – mimo složku, kterou jsem Ti předal - protože k tomuto bíanco postupu neexistuje prážádný důvod.

Ad a)

Z Vaší, Tvojí, strany tudíž byla hrubě porušena principiální zásada *audiatur et altera pars* (*budiž slyšena i druhá strana*). A to jak tím trapným úryvkem, tak zejména textem normalizačního právníka pana Dryjeho, který „důsledně“, plně v intencích jakési duševní choroby, slohovou prací stylu „pro padlé dívky z učitelského ústavu“ na str. 17 – 28 katalogu popisuje mou situaci, moje jednání, mou tvorbu v rozporu se skutečností – aniž jsem se k tomu mohl vyjádřit. Jeho výklad výkladu o surrealismu bez surrealismu si sice nezaslouží nic jiného než si nad ním o [REDAKCE]t, ale vzhledem k tomu že je brán za jakousi oficialitu, jako tzv. impakt faktor, nelze jej přejít mlčením

Pustit do katalogu tento text, aniž jsem se k němu mohl vyjádřit, tedy opravit zjevné nesmysly a falešné a zavádějící informace, považuji za zcela prokazatelné a úmyslné s [REDAKCE]o!

Panu Dryjemu, tomu normalizačnímu právníkovi, jsem nikdy, opakuji nikdy nedal právo, aby mluvil za mě, vyjadřoval se místo mě k mé tvorbě a tak falšoval bezskrupulí – jako infantilní megaloman - moje postoje, jak často činí, které nikdy nebyly a nejsou v rozporu se surrealistickou platformou (a jestli ano, měl to dokázat, měl na to čas jedné generace, a ne že bude ze své výšky „jako v budoucím poštekávat“)

K obsahu katalogu ještě dodávám, protože jsem byl u toho, nevšimnul jsem si, že by jakási partička AIV byla do roku 1989 tak aktivní (narozdíl od jiných!!), že si nakonec zasloužila – tedy nakonec a pouze jenom jistý Solařík - celou stránku katalogu. To je nejapný vtíp. Tito neviditelní lidé (AIV) byli viděni pouze v hospodách.

Ad b)

K chronologii (všimnul jsem si, že u jistých lidí jsou údaje až obludně - obsedantně podrobné, jako u jiných jsou velmi a velmi skoupé) :

Mluvím tedy o období (k čemuž mám právo) 1979 – 1989:

- proč u mého vstupu do skupiny jsem uváděn s Dryjem? Proč u mě nebylo uvedeno, že mě do skupiny přivedl Vratislav Effenberger, (s kterým se setkávám v roce 1974/75), a proč tam nebylo uvedeno: Text: „*Střelte střelce*“ (samizdat, r. 1978) -, analogicky jako např. u pana Jandy.
- proč v tomto období (1979 – 1989) - na vyzvání - nebylo vyjmenováno cca pět mých zásadních prací (děl), viz jiná autorská jména.
- a jako trapná perlička: proč bylo zatajeno, že Společnost Karla Teiga založili Řezáč, Dvorský, Koubek a Sedláček (ten nastrčený, což samozřejmě nelze uvést).

Poznámka: vedle toho na výstavě postrádám filmové surrealistické ceny Švankmajera, samozřejmě spojené s příslušnou finanční částkou, aby zejména mladí lidé vzorově viděli, že i ze surrealismu lze lukrativně žít, a neposlouchali, např. „jakési bláboly z Paříže“.

A k chronologii bych podotknul – když současná partička lidí vydávající se za surrealistickou skupinu - mlátí subverzí horem dolem (aniž by vůbec z jejich strany k něčemu došlo) – snad by si zasloužilo:

K úmrtí Karla Teiga připomenout šílené dopisy Štolla.

r. 1952 je zatčen a uvězněn Zdeněk Lorenc (Č. j. B/4-V- 25237/52).

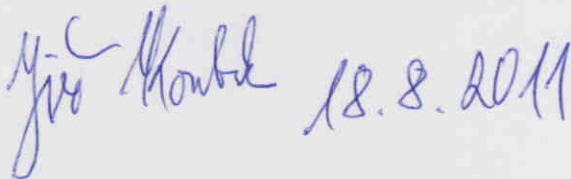
A měla se určitě připomenout v roce 1975 akce „Konzul“, tj. snahu StB z „paralelních“ surrealistů a příznivců surrealismu vytvořit protistátní skupinu.

(Pozn.: to je něco jiného než stížnosti pana režiséra, než svěšování obrazů apod.)

Milý [redacted], myslím, že na situaci zde stručně popsanou se přesně hodí „**zde trapno existovat**“.

Srdečně jako vždy

Jiří Koubek

P.S. Když zmiňuji situaci po roce 1989, tedy nejen kolem Analogonu, kde již platí: tam kde Analogon končí, tam surrealismus začíná... Z Analogonu se totiž stalo to, co se nazývá impakt faktor (na kterém jen tak mimochodem je postavena celá „skupina“). Jde o obraz názorové a tvůrčí cenzury, která se brutálně vydrala na povrch letech 1993-1994, aby každý jiný hlas byl umlčen. Mimo jiné stačí připomenout, že ani Sintrová lampa nemohla být

vystavena v recepci výstavy. Tady snad už všechno končí a nebo to chceš i Ty považovat za něco normálního? To už jste se všichni [REDACTED]? Kdyby přišlo těch cca čtyři pět lidí, kteří jsou skuteční surrealisté prokazatelně svými názory, svými postoji, svojí aktivitou, tak by se ukázaly v plné nahotě přinejmenším blbosti páně režiséra, zaměstnance – víme koho - a jeho právníka, a proto je zbytečné jmenovat. Lidé, kteří by měli mluvit mlčí, a ti kteří by měli mlčet mluví... A tohle se prostě nesmí připustit, židle nadevše. Jako skutečný příklad blbosti poslouží vydání trapných - jakýchsi - Bičů svědomí (to by si vskutku zasloužilo objektivní analýzu ve světle dosavadní tvorby VE, tu paní opomiňme, ta je prostě omyl, slušně řečeno) a uplacená obhajoba jako vystřižená z normalizačních protokolů... vskutku „zde trapno existovat“.

P.P.S: Jakási opatrnost, jakási zkušenost získaná střetem se světem po roce 1989 atd. .
...velí, že bych Ti tento dopis neměl posílat, ale ...odkazuji si i sobě na jisté pasáže z NeDeníku.